uitspraak

VOORZIENINGENRECHTER VAN DE RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 14/7876 (vovo) en AWB 14/7875, 14/7882 (vovo) en AWB 14/7879, AWB 14/7872 (vovo) en AWB 14/7869.

uitspraak van 23 april 2014 in de zaken tussen

, verzoekster, V-nummer 276.264.5390
, verzoekster 2, V-nummer 276.864.5174,
verzoeker, V-nummer 276.264.3941
(gemachtigde: mr. J.C. van Zundert),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder,
(gemachtigde: mr. R.C. van Keeken).

Procesverloop

Verzoekers hebben gesteld te zijn geboren op respectievelijk 22 juni 1963, 2 januari 1994 en 9 december 1995 en de Iraanse nationaliteit te bezitten.

Op 28 maart 2014 hebben zij aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij afzonderlijke beschikkingen van 1 april 2014 afwijzend op de aanvragen beslist.

Tegen deze besluiten hebben verzoekers bij faxbericht, ter griffie ontvangen op 1 april 2014, beroep ingesteld. Deze beroepen zijn bij deze rechtbank geregistreerd onder zaaknummers AWB 14/7875, AWB 14/7879 en AWB 14/7869. Tevens zijn verzoekschriften ingediend om een voorlopige voorziening te treffen.

De openbare behandeling van de verzoeken heeft plaatsgevonden op 15 april 2014. Verzoekers zijn daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde en de tolk Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door bovengenoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig P

Overwegingen

1 Aangezien beroep bij de rechtbank is ingesteld kan de voorzieningenrechter ingevolge artikel 8:86 Awb onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

2 De onderhavige verzoekschriften strekken ertoe de uitzetting van verzoekers achterwege te laten. Daartoe is -voor zover van belang en samengevat- het volgende aangevoerd.

Verzoekers hebben als novum een brief van Dr. A.J. Plaisier van de Protestantse Kerk Nederland (hierna: PKN) van 27 februari 2014 overgelegd, waarin door de commissie Plaisier wordt geconcludeerd dat er bij verzoekers sprake is van een authentiek geloof. Deze brief wordt volgens verzoekers ten onrechte door verweerder niet als novum aangemerkt. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze brief niet wordt beschouwd als novum. Nergens wordt ingegaan op het karakter van de commissie Plaisier, de betrouwbaarheid van het door de leden van deze commissie verrichte werk en hun deskundigheid over het Christendom. Verzoekers verwijzen naar de uitspraak van deze rechtbank van 21 december 2012 (AWB 12/38286).

3 Verweerder heeft de aanvragen afgewezen met toepassing van artikel 4:6 Awb onder verwijzing naar de eerdere rechtens onaantastbare afwijzende beschikking.

4 Ingevolge artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden, indien na een afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, die bij de vorige beschikking niet bekend waren en die van zodanige aard zijn dat zij tot een andere beschikking aanleiding kunnen geven. Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten of omstandigheden worden vermeld.
Ingevolge art 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag om een vergunning, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

5 De voorzieningenrechter overweegt het volgende.

5.1 Als na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, kan door het instellen van beroep tegen dat besluit niet worden bereikt dat de rechter dat besluit toetst als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen, toetsen.

5.2 Onder nieuw gebleken feiten en omstandigheden moeten onder andere worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het eerdere besluit, dan wel feiten en omstandigheden van voor het besluit die niet voor het nemen ervan konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten en omstandigheden die niet voor het eerdere besluit konden en behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een inhoudelijke rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen is aangevoerd of overgelegd, kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat besluit rust. Slechts op grond van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen, waarbij de voorzieningenrechter verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998 inzake Bahaddar tegen Nederland (LJN: AG8817).

6.1 Verzoekers hebben eerder op 18 december 2011 een asielaanvraag ingediend. Het beroep tegen de afwijzing daarvan is door deze rechtbank, zittinghoudende te Haarlem, ongegrond verklaard bij uitspraak van 6 februari 2013. Hiertegen is geen hoger beroep ingesteld.

Op 15 maart 2013 hebben verzoekers opnieuw een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning asiel. Bij besluiten van 25 maart 2013 zijn deze aanvragen afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is door deze rechtbank, zittinghoudende te Utrecht, ongegrond verklaard bij uitspraak van 22 november 2013.

6.2 Uit het voorgaande volgt dat de nu bestreden besluiten moeten worden beschouwd als besluiten van gelijke strekking als de eerdere afwijzende besluiten. De voorzieningenrechter ziet zich derhalve voor de vraag gesteld of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

6.3 De voorzieningenrechter constateert dat reeds in de procedure met betrekking tot verzoekers vorige asielaanvragen is vastgesteld dat de gestelde bekering geen nieuw feit of veranderde omstandigheid is, die een hernieuwde rechterlijke toets rechtvaardigt, omdat de bekering van verzoekers niet geloofwaardig werd geacht.

6.4 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de brief van de PKN geen novum betreft, aangezien deze brief van gelijke strekking is als de inhoud van de verklaringen van verzoekers in het kader van de aanvraag van 15 maart 2013 alsmede de door hen in de vorige procedure overgelegde schriftelijke verklaringen.

6.5 Verzoekers hebben aangevoerd dat het gesprek met de voorgangers van de PKN-commissie een geloofsgesprek betreft en niet een gehoor, zoals verweerder heeft afgenomen in 2013. Deze voorgangers dienen te worden beschouwd als deskundigen, die hun oordeel hebben gegeven over de authenticiteit van hun bekering middels een gesprek in 2014.

6.6 Voor zover verzoekers bedoelen te stellen dat de brief van de PKN aantoont dat in de vorige procedure sprake was van een oprechte en dus geloofwaardige bekering, is de voorzieningenrechter van oordeel dat niet valt in te zien dat deze brief niet eerder opgesteld en overgelegd had kunnen worden. Tijdens de vorige procedure is immers reeds een andere brief van de PKN (te weten een verklaring van betrokkenheid van voorganger JH van de PKN, d.d. 20 februari 2013) overgelegd, waaruit blijkt dat verzoekers destijds reeds bekend waren bij de PKN. Reeds hierom kan deze brief in zoverre niet afdoen aan het besluit in de eerder procedure en is er geen sprake van een novum. Dit geldt ook voor de ter zitting afgelegde verklaring van de heer P , predikant-voorganger bij de PKN.

6.7 Voor zover verzoekers, door te stellen dat er bijna een jaar tussen het gesprek, zoals weergegeven in de brief van de PKN en tussen het gehoor behorende bij de vorige aanvraag is verstreken, bedoelen aan te voeren dat zij thans wel invulling geven aan hun geloofsbeleving, oordeelt de voorzieningenrechter dat dit onder omstandigheden een nieuw feit of veranderde omstandigheid kan opleveren dat kan afdoen aan de eerdere besluiten en de gronden waarop deze rusten. De voorzieningenrechter is echter met verweerder van oordeel dat hetgeen in de brief van de PKN staat vermeld van gelijke strekking is als verzoekers tijdens het gehoor van de vorige aanvraag hebben verklaard. In het gesprek,

zoals weergegeven in de brief, wordt voornamelijk ingegaan op de redenen van de bekering, zoals deze reeds in de vorige procedure ter sprake zijn gekomen. De brief van de PKN kan derhalve ook in dit opzicht niet als novum worden aangemerkt.

6.8 Voor zover verzoekers stellen dat het enkele tijdsverloop van een jaar tussen de vorige aanvragen en de onderhavige aanvragen een rechtens relevant novum oplevert, volgt de voorzieningenrechter dit niet, omdat de door verzoekers aangevoerde uitingen van geloof en achtergrond van hun bekering reeds bij de beoordeling van de eerdere procedures aan de orde zijn geweest. Het feit dat er sinds de uitspraak in de vorige procedure een jaar verstreken is, maakt niet dat thans wel sprake is van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden. Dat het geloof een proces in ontwikkeling is, zoals verzoekers stellen, doet hier niet aan af, nu verzoekers niet hebben aangetoond dat hun geloof zich sinds de vorige procedure dusdanig ontwikkeld zou hebben dat er thans wel sprake is van een geloofwaardige bekering. De ter zitting afgelegde verklaring van de heer P , predikant-voorganger bij de PKN, doet hier niet aan af.

6.9 Uit hetgeen naar voren is gebracht kan voorts niet worden afgeleid dat sprake is van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten of omstandigheden, als bedoeld in de uitspraak van de AbRS van 6 maart 2008, nr. 200706839/1 (www.raadvanstate.nl) en voornoemd arrest van het EHRM van 19 februari 1998 inzake Bahaddar tegen Nederland, in verband waarmee zou kunnen worden geoordeeld dat de procedureregel neergelegd in artikel 4:6 van de Awb niet aan verzoekers mag worden tegengeworpen. Voor een rechterlijke toetsing van het bestreden besluit is dan ook geen plaats.

7 Verweerder heeft derhalve terecht de aanvragen met toepassing van artikel 4:6 Awb afgewezen.

8 Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, worden de beroepen met toepassing van artikel 8:86 Awb ongegrond verklaard.

9 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van voorlopige voorzieningen als bedoeld in artikel 8:81 Awb.

10 De voorzieningenrechter acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

zaaknummer: AWB 14/7876 (vovo) en 14/7875, 14/7882 (vovo) en AWB 14/7879, AWB 14/7872 (vovo) en AWB 14/7869.

Beslissing

De voorzieningenrechter:

1 verklaart de beroepen ongegrond;

2 wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.T. Paulides, rechter, in aanwezigheid van mr. C. Gijzen, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 23 april 2014.

C. Gijzen

Afschrift verzonden aan partijen op: 23 APR 2014

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)